

Saken jeg husker best

«Det har ennå ikke gått opp for meg hva som skjer, men jeg skjønner at jeg ikke har tid til å vente på at politiet tar telefonen»

En melding om brann er ikke så uvanlig, men ikke lenge etter at denne meldingen fra en kollega tikket inn natt til 12. desember, var jeg fullt påkledd og på vei til kontoret.

Elisabeth Johnsen
elisabeth@raumnes.no

Jeg har sovnet en liten time når telefonen ringer, men hånda rekker aldri fram til nattbordet før lyden gir seg. I mørket og halvsvima plukker jeg opp telefonen, og ser at det er kollega Tommy som har prøvd å få tak i meg.

Klokka 00.02 mandag 12. desember sender jeg meldingen: «Hei! Rakk deg ikke, du ringte?»

Da jeg får svaret, begynner hjernen å koble seg på.

«Vi har blitt evakueringsssenter. Brann i nabobygget».

Med meldingen er det vedlagt et bilde, som for å understreke at dette faktisk skjer. Det brenner i Høvlerigata 2, leilighets-

komplekset som ligger på andre siden av gata.

Den neste meldingen:

«Har lagt ut sak»

«Detta er kaos»

Med den siste meldingen ligger det bilde av en politimann som står bak skranken i redaksjonslokalet, et par ambulansesarbeidere med en bære, folk i sokkelesten og med pledd tullet rundt seg.

«Bare avvent sikker info», skriver jeg.

Situasjonen virker mildt sagt uoversiktlig.

«Jada, legger ikke ut noe mer, foreløpig. Håper bare denne kveldsvakta tar slutt etter hvert», svarer Tommy, som for lengst skulle ha avsluttet en allerede hektisk helgevakt.

Raumnes-journalist Tommy Norum sitter nemlig fremdeles på kontoret og jobber når de første som må evakueres banker på døra sent søndag kveld. Nå har han åpnet dørene til de som må evakueres, og snart er det fullt sofakroken, på møterommet og rundt det som vanligvis var lunsjbordet vårt.

Hjemme, og fremdeles i pynsjen, og mens jeg virrer småstressa rundt etter varme klær, prøver jeg å ringe politiets operasjonssentral, men kommer ikke gjennom.

Det har ennå ikke gått opp for meg hva som skjer, men jeg skjønner at jeg ikke har tid til

SMS: Dette bildet sendte kollega Tommy meg natt til 12. desember 2022.

FOTO: TOMMY NORUM

Ei fresk dame og en gammel 240

Hvor mange saker jeg har hatt byline på i 2022 vet jeg ikke, men ei fresk dame i Volvo 240 er nok den jeg husker best, sammen med en luftetur 32 meter over Arnes sentrum i brannvesenets nye stigebil.

Tommy Simon Norum
tommy@raumnes.no

Det blir mange forskjellige saker i løpet av lokalavisår, alt fra små notiser til nyheter, sport, reportasjer og

kultur. Sett tilbake, er det noen saker som har utmerket seg i 2022. Den jeg husker best er ett av intervjuene i artikkel-serien «Bilen min», der jeg en grå septemberdag traff alltid blide og fargerike Ingvill Lindisdatter nede ved det gamle Aarnes Auto-bygget

Det er rett og slett himmelstort å få sitte i en gammel Volvo 240 å gjennomføre intervju. Vi som har vokst opp i et rånermiljø på bygda kommer så lenge vi lever til å føle oss hjemme bak det firekantende Volvo-dashbordet, og Wonder-Baumen i speilet forsterker «hemkjanslan», som svenskene sier. For oss som har kjørt gammel Volvo, blir ordet varmeapparat aldri det samme igjen. Svenskene kan det der med varme og vinterbiler, og skal ha bonus for at de fram til 1997 tviholdt på bakhjulstrekken. Det gir en bil sjel og karak-

INGVILL: Ingvill Lindisdatter og Volvo 240. Foto: Tommy Simon Norum

ter, ikke minst på vinterføre.

I tillegg til en solid dose ungdomsår-nostalgi, litt rust i dørene og et ur-svenskt bildesign, er det alltid en positiv opplevelse å få intervju Ingvill Lindisdatter. Ikke bare er hun et fyrverkeri av 1950-talls kjoler og pastellfarger, men hun stråler alltid av kreativitet og godt humør. Ingvill navigerer etter det hun selv liker og blander nytt med gammelt. Gjenbruk av møbler, rockabilly, pinup-kjoler, spraylakk og tatoveringer går om hverandre, og Ingvill får det på et mesterlig og merkelig vis alt til å harmonere. At hun blant alle fargene og prikke-mønstrene trives aller best bak rattet i en firekantet og traust Volvo 240, er fascinerende i seg selv. Hun kjøpte sin første Volvo 240 som 16-åring av moren sin for tusen kroner, og selv betegner hun forholdet til Volvo 240 som

å vente på at politiet tar telefonen, og må prioritere å komme meg til Arnes så fort som mulig.

Slik var starten på det som blir saken jeg husker best i 2022, og som er blant dem jeg nok vil huske best i hele mitt journalistiske liv. Å få en hendelse så nært at vi selv blir en del av den, er ikke hverdagskost. Aldri før har brannvesenet evakuert så mange fra en brann i Nes.

Fra den faste plassen min i nyhetsredaktør-stolen, låner jeg bort laderen min til brannoffre, snakker med evakuerte som kom bort, stikker innom kjøkenet og ber folk forsyne seg med kaffe, snakker med politi, brannvesen - og forsøker etter beste evne å formidle dramaet som utspinner seg i et ellers så kveldstrøtt Arnes sentrum.

Etter en stund blir det heldigvis klart at alle er reddet ut. Kommunen organiserer transport til evakueringshotellet på Gardermoen, og snart er det bare brannmannskap igjen i lokalet.

Jeg sender min gode kollega hjem etter en lang vakt, og blir på kontoret resten av natta. Både fordi brannmannskapet som blir igjen av sikkerhetsshensyn kan ha et mer komfortabelt sted å være enn inne i brannbilen, fordi låsen på døra er ødelagt (trodde jeg da, men den var visst lett å fikse) og fordi det allikevel snart er morgen og jeg

har en sak som bør skrives ut før jeg reiser hjem og legger meg.

Dette er saken jeg skrev etter at alle hadde gått:

I natt ble Raumnes-lokalet evakueringsssenter: - Det var 13 minus ute, og folk ville inn og varme seg

UTENOM DET VANLIGE: Natt til 12. desember ble en dramatisk natt for mange. Lokalavisas jobb er å formidle informasjon om det som skjer, men denne natta ble en vakt utenom det vanlige for journalistene på jobb.

FOTO: GURO SKJELDERUP

en kjærighetshistorie. Sânt varmer om hjerterottene til en bil-entusiast. Ingvill har også tatovert Volvo 240 på låret, noe som må kalles ekte dedikasjon til drømmebilen sin. Sânt tar jeg av meg Stetson-hatten for.

Ingvill var derfor en selvskreven kandidat til artikkel-serien «Bilen min», som videre utover i 2023 skal intervju forskjellige nesbuer om forholdet til bilen sin. Ekstra moro var også det at saken ble en av de best leste Raumnes-sakene i året som har gått.

2022 ble et minnerikt avis-år, det er jeg sikker på at 2023 kommer til å bli også!

IKKE HØYDEREDD: Som journalist og fotograf i Raumnes er det av og til en stor fordel å ikke være høyderedd. Turen med den nye stigebil havnet på 28,5 meter over bakken.

FOTO: TOMMY SIMON NORUM

Priskutt -30%

på frukt og grønt med

Priskuttet får du rett i kassa. Gjelder til og med uke 2

FISKEBURGERE
Fiskeriet, 440g, 113,41 pr. kg

FØR 59,90
49⁹⁰
PR. STK

RÅKOSTSALAT
BAMA, 250g, 80,00 pr. kg.
-30% trekkes fra i kasse med

30% med
14⁰⁰ 20⁰⁰

TORSK NATURELL
Fiskeriet, 400 g, 229,00 pr. kg.
Normalpris 91,90, -30% trekkes fra i kasse.

-30%

KYLLINGFILET
Solvinge, 1000 g, 139,90 pr. kg

FØR 147,00
139⁹⁰

BLÅBÆR
BAMA, 125g, 159,20 pr. kg.
-30% trekkes fra i kasse med

30% med
13⁹³ 19⁹⁰

BEGERSALATER
BAMA, 225-255 g, 136,86-155,11 pr. kg.
-30% trekkes fra i kasse med

30% med
24⁴³ 34⁹⁰
PR. STK

REMA 1000

Gjelder for innlandet (ikke REMA 1000 TYNSET), Hadeland, Ringerike, Hole, Hallingdal og Arnes i perioden 02.01.23-08.01.23. Vi tar forbehold om trykktell og at enkelte produkter kan være utsolgt. Kun for private husholdninger.

DEBATTINNLEGG

FRISTER

PRISER

TIPS OSS

Har du noe på hjertet? Send leserinnlegg til redaksjon@raumnes.no

Skriv kort: Leserinnlegg må være kortere enn 1500 tegn og kronikker kortere enn 3000 tegn. Redaksjonen forbeholder seg retten til å redigere og forkorte innlegg. Husk at alle debattinnlegg må undertegnes med fullt navn. **Send også gjerne med et bilde av deg selv!**

Annonser og gratulasjoner til nesbu-sidene må være oss i hende to dager før innrykk.
E-post: annonse@raumnes.no
nesbuer@raumnes.no

Komplett/Digitalabonnement
 12 mnd. kr. 3219,- / 2319,-
 6 mnd. kr. 1629,- / 1179,-
 3 mnd. kr. 819,- / 595,-
 1 mnd. kr. 269,- / 195,-
 Gjelder fra 1.1.2023

905 67 250

E-poster:
redaksjon@raumnes.no
nesbuer@raumnes.no
annonse@raumnes.no
abonnement@raumnes.no

Saken jeg husker best

Sammen i livet – sammen i døden

Et døgn etter at hun døde, sluttet hans hjerte å slå.

Lisbet Bekkeli Amundsen
lisbet@raumnes.no

Så brutalt, men så vakkert. Saken om ekteparet Jangås er kjærlighetshistorien om parets som møtte hverandre tidlig i tenårene og som holdt sammen helt inn i døden.

Et år i lokalavisas tjeneste byr på hundrevis av forskjellige saker om smått og stort og utallige møter med mennesker i ulike livsfaser. Fine og sterke møter som har gjort inntrykk hver på sin måte.

Når jeg skal skrive om saken jeg husker best fra fjoråret, kunne jeg skrevet om den dramatiske fortellingen til noen av de første ukrainske flyktningene som kom til Nes. Jeg kunne skrevet om Tom Sydtangen, Anne Sverdrup eller Vegard Brusveen som alle rørte meg med sine historier. Eller jeg kunne skrevet om lørdagen i mai da ransalarmen gikk.

Utgangspunktet for saken jeg husker aller best fra fjoråret er dødsannonsen som sto på trykk i Raumnes 13. januar 2022.

Solveig Karin Jangås født 14. juni 1943, sovnet stille inn 6. januar 2022.

Trond Ragnar Jangås født 25. februar 1944, sovnet stille inn 8. januar 2022.

Bare knappe to måneder tidligere hadde jeg vært hjemme hos dem i leiligheten på Nedre Hagaveg rett utenfor Arnes. For fire år siden hadde de flyttet fra Oslo til Arnes for å nyte pensjonisttilværelsen i rolige omgivelser med utsikt til Glomma.

Men bare et halvt år etter at de flyttet inn, ble Solveig rammet av en alvorlig Parkinson-diagnose og ble raskt hjelpe-trengende. I november 2021 tok de kontakt med lokalavisa for å uttrykke sin takknemlighet overfor Nes kommune og lokalmiljøet for all hjelp og støtte de hadde opplevd etter at hun ble syk.

Nå var de døde. Begge to. Med bare litt over et døgn mellom-

STERK HISTORIE: Saken om ekteparet Solveig og Trond Jangås, som døde med litt over ett døgn mellomrom, er en av dem jeg husker best fra 2022. **FOTO: RAUMNES**

rom. Mine tanker gikk umiddelbart til de som hadde mistet begge foreldrene samtidig.

På minnesiden nilsengraverferd.no hadde familien lagt ut en vakker og svært rørende tekst. Jeg tok mot til meg og kontaktet barna for å spørre om å lage en artikkel om den åpenbart sterke kjærligheten Solveig og Trond hadde for hverandre.

Jeg fikk høre en kjærlighetshistorie av de sjeldne.

Solveig var 16 og Trond 15 år da de ble kjærester. Hun bodde på barneheim, og Trond ble hennes ridder som klarte å befri henne fra all motgangen hun hadde møtt fram til da. Siden var det de to. De levde sammen og var hos hverandre i gode og onde dager. Ikke engang døden skilte dem.

Parets sønn, Lasse Jangås, fortalte at moren hadde fast plass på sykehjemmet den siste måneden. Da faren falt hjemme og brakk lårhalsen, fikk han også plass der for oppretning etter operasjon. Men bare et og et halvt døgn etter at konen døde, sluttet hans hjerte å slå.

«De hørte sammen og døde på samme sted. Jeg tror det ville vært vanskelig for dem å leve uten hverandre.», uttalte han.

Jeg hadde hørt om «Broken heart syndrome» og i en artikkel i avisa Nordlys, opplyste hertespesialist og professor Maja-Lisa Löchen ved UiT Norges arktiske universitet i Tromsø at akutt og overveldende sorg kan få hjertet til å endre fasong og føre til hertesvikt.

Jeg tok kontakt med henne og

fikk forklart at sykdommen kan minne om akutt herteinfarkt når det gjelder symptomer og prøveresultat. Ved denne type hertesvikt er det imidlertid ingen tette kranspulsårer rundt hjertet slik som ved herteinfarkt. Derimot viser bilder av hjertet en ballongliknende utvidelse av venstre hjertekammer.

Löchen forklarte at hun hadde sett tilstanden flere ganger.

Tenk at kjærligheten kan være så sterk, og at sorgen kan være så overveldende at man dør av den.

Jeg sitter igjen med takknemlighet for ha møtt Solveig og Trond og for å ha fått lov å skrive deres sterke historie.

Størst av alt er kjærligheten.

SAKEN JEG HUSKER BEST: Saken om ekteparet Jangås gjorde sterkt inntrykk, skriver Lisbet Bekkeli Amundsen. **FOTO: GURO SKJELDERUP**